

996
Ч. 734
564

УКРАЇНСЬКИЙ НАУКОВО-ДОСЛІДЧИЙ
ІНСТИТУТ КНИГОЗНАВСТВА

Н. БІРКІНА

**БІБЛІОТЕЧНИЙ КОРЕСПОНДЕНТ
ТА ЙОГО РОБОТА**

КИЇВ—1929

A590873

3 544/100
565

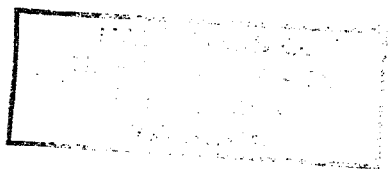
УКРАЇНСЬКИЙ НАУКОВО-ДОСЛІДЧИЙ
ІНСТИТУТ КНИГОЗНАВСТВА

Н. БІРКІНА

БІБЛІОТЕЧНИЙ КОРЕСПОНДЕНТ

ТА ЙОГО РОБОТА

Р.к. 27144947

КИЇВ
1929

2284-1300/к

Бібліографічний огляд та наведення
для вшкільних бібліотек з
книжкою «Література Україн-
ського Друку» та «Мартковому репор-
туванню Української Митної Палати»

Друкарня Київської Філії Книгоспілки
вул. Свердлова, 8.—Зам. № 51
Київський Окріт № 19/6 Тираж 2.500.

Бібліотечний кореспондент УНІК'у та його робота.

Протягом майже трьох років, починаючи з 1927-го й по цей час, Кабінет Вивчення книги й читача при Українському Науково-Дослідчому Інституті Книгознавства об'єднує навколо себе чималу мережу бібліотечних кореспондентів ¹⁾.

Ця мережа бібкорів допомагає Кабінетові провадити одну з найважливіших складових частин його загальної роботи, а саме: збирати матеріал з поточної практики бібліотек в справі вивчення книжки й читача.

Досвід роботи з бібкорами за минулі роки доводить, що це є форма роботи, яка варта того щоб усталити та поширити її, бо вона дає цілком певні позитивні наслідки, не зважаючи на безліч дрібних труднощів та перешкод, що зустрічаються в процесі роботи.

Отже, маючи намір не тільки зберегти, а й розвинути цю форму роботи, Кабінет вивчення книги й читача ²⁾ вважає за потрібне звернути на неї увагу широких бібліотечних кіл.

Думка про утворення мережі бібкорів, виникла логічно з самих завдань Кабінету читачівства.

1) Надалі будемо називати їх скорочено— „бібкори“.

2) Скорочено— „читачівства“.

Завдання Кабінету чітко накреслено в брошур В. Іванушкіна—„Проблема читачівства та її вивчення“¹⁾ до якої відсилаємо тих, хто хоче докладніше ознайомитися з ними.

Тут досить навести лише декілька основних положень з брошури, що з'ясовують значення й місце бібкорства в науковій роботі Кабінету.—

„Завданням кабінету є наукова допомога робітничові книжки: бібліотекареві, бібліографові, видавцеві, письменникові, авторові й, нарешті, самому споживачеві—читачеві книжки в їх роботі по виготовленню, виробництву та використанню книжки.

Але було б шкідливим підпорядкувати одразу всю роботу кабінету суто утилітарним, тимчасовим завданням, а через це губити наукову перспективу. Практичний ухил до роботи кабінету мусить збільшуватися просто пропорційно розробленню теоретичних питань та методів вивчення книжки й читача. Тому досить довгий час робота кабінету матиме суто-лябораторний характер, повинна бути скерована на збирання та оброблення матеріалу дотеперішнього походження й біжучої практики книгозбірень задля вироблення методологічних положень своєї праці.

Тим більше це потрібно, що, як було зазначено вище, ми ще не маємо виробленої теорії в цій справі й повинні обережно шукати правильних і доцільних, економних шляхів провадження роботи в справі вивчення книжки й читача“. (ст. 10).

І далі: „Робота кабінету, не дивлячись на її лябораторний характер, не повинна відокремлюватися від реального соціального оточення“. (ст. 10).

¹⁾ Видав УНІК, 1926 року, на початку роботи Кабінету читачівства.

„Робота кабінету не може бути продуктивною й ефективною, коли вона буде позбавлена громадського характеру. Найближчим завданням кабінету слід вважати об'єднання навколо його роботи громадської думки та організації навколо нього всіх наукових і практичних діячів в справі роботи з книжкою. За це каже також і необхідність надати роботі кабінету широкий, масовий характер, аби зробити впливовим в його роботі закон великих чисел, що можливо знов таки, лише при винесенні роботи кабінету на міцний громадський ґрунт.“ (ст. 12).

В розділі III-му брошури, де йде мова про структуру кабінету, зазначено:

„Виконання накреслених вище й покладених на кабінет завдань вимагає великої організації, що виконувала б цю роботу. Громадський характер її зобов'язує притягати до неї широкі кола робітників в цій галузі.“ (ст. 13).

„А тому складовою частиною апарату Кабінету (в широкому розумінні цього слова) мають бути співробітники—кореспонденти міста й села з товаришів, що виявлять бажання й матимуть змогу стати кореспондентами кабінету.“ (ст. 13).

В чому полягає робота кореспондента? Кореспондент подає матеріал з місцевої практики та виконує окремі доручення кабінету, при чому його участь в цій роботі цілком добровільна і виконання завдань не є обов'язковим.

Як же вишукує кабінет своїх кореспондентів та як організує він свою мережу дослідницьких пунктів? ¹⁾

¹⁾ В дальшому викладі ми переходимо від теорії до практики, фіксуючи ті форми роботи, в яких відбувалося здійснення програми роботи Кабінету щодо збирання матеріалів та притягнення широких кіл практичних робітників.

Намітивши той чи інший дослід, Кабінет звертається до робітників тих бібліотек, де є відповідний склад читачів, з пропозицією взяти участь у досліді. Тим робітникам, що дають згоду бути бібкорами, Кабінет надсилає всі потрібні матеріали, (друковані блянки, докладні інструкції, тощо.) Крім того, в процесі роботи Кабінет провадить листування з бібкорами, допомагаючи їм розібратись в інструкціях, виправляючи помилки.

В умовах праці Кабінету іншого підходу до організації мережі бібкорів не може й бути.

Уважне вивчення питання, як будувати цю роботу, за принципом обов'язковості чи добровільності, приводить до таких висновків:

1) Принцип обов'язковості можна здійснити тільки за допомогою й через посередництво відповідних керівних органів, що видають бібліотекам масового користування та фаховими.

Такий спосіб висуває на перше місце технічну роботу, якої потребує листування з численними інстанціями керівних освітніх, профспілкових та радянських організацій і зводить майже на нівець основну, найбільш важливу в цій справі, роботу безпосереднього керівництва тим, як виконують на дослідчих пунктах завдання кабінету. Це все великою мірою ускладнює й обтяжує роботу.

2) Принцип добровільності забезпечує максимальну гнучкість всього дослідницького апарату в цілому: поширення або згортання, в міру потреби, окремих частин бібкорівської мережі, безпосередні стосунки з бібкорами та плянове керівництво їхньою роботою.

Принцип добровільності спирається на особисту зацікавленість кожного окремого бібкора, що є запорука уважного й ділового ставлення до роботи, а це останнє має величезне значення в до-

слідницькій роботі, бо від нього залежить якість матеріялу.

Збираючи матеріял, Кабінет підходить до оцінки його, насамперед, з такого погляду; оскільки він є правдивий, чи він відповідає дійсності. Механічно байдужий підхід до матеріялу уявляє найбільшу небезпеку в цій справі, а тому Кабінет мусить категорично відмовитись від збільшення кількості матеріялу за рахунок його якості.

Хоча два роки роботи це є дуже малий термін в науково—дослідчій роботі (особливо в ділянці збирання матеріялів), все ж таки можна й потрібно підсумувати, що дала за цей час організація бібкорів—добровільців ¹⁾.

Року 1927-28 на заклик Кабінету відгукнулося близько 100 бібкорів.

Зважаючи на своєрідні особливості роботи по бібліотеках різних типів, а, головно, на цілком відмінні соціальні й природні умови їхньої праці, Кабінет поділив склад бібкорів на 2 основних групи: бібкори міста й бібкори села.

Цілеве настановлення цього першого року було: зібрати фактичний матеріял, що має характеризувати стан читачівства на Україні в певний відрізок часу, встановити залежність цього стану так від причин загального значення, як-то соціальні процеси, впливи найрізноманітніших подій політичного та культурного життя, як і від місцевих умов: стану бібліотечної роботи, книжного складу даної бібліотеки.

Надалі цей матеріял мав стати за базу для всіляких наукових дослідів, порівнянь та узагальнень.

¹⁾ Кабінет вважає за свій обов'язок подати бібкорам, учасникам цієї роботи, коротенький звіт про наслідки їхньої праці.

За методу, що має як найкраще відбити всі характерні для даного часу та умов читачівські інтереси, Кабінет обрав методу дослівного запису читачівського попиту.¹⁾ Для того, щоб охопити як найширші кола читачів, Кабінет застосував цю методу по всіх бібліотеках міського типу: політосвітніх, (окружних і районних) та профспілчанських, що обслуговують головні групи міського населення: робітників, службовців та учнів (чоловіків та жінок).

Переведення цього досліду мало подвійну мету: збирання сирового матеріалу з бібліотечної практики та разом з тим перевірку запису попиту, як методи вивчення читачівства.

Що до сільських бібліотек, то там цієї методи застосувати було не можна з таких причин: по багатьох сільських стаціонарках при хатах-читальнях та сельбудах через брак коштів на технічне устаткування немає читачівських формулярів, з яких бібліотекар має брати відомості про читача й наявність яких значно полегшує переведення досліду.

Тому Кабінет ухвалив дослідити спрямованість читачівських інтересів селянства за методою голосних читань з протоколюванням, перевіряючи в такий спосіб, як сприймає сільський читач різні зразки красного письменства.

Реальні наслідки цих досліджень такі: у секторі міських бібліотек зголосилося працювати 52 бібкори, з них виконало завдання 44, тобто 84%, що зібрали понад 6500 карток попиту.²⁾

У секторі сільських бібліотек дали згоду працювати 63 бібкори, з них роботу виконали 57,

¹⁾ За формою, що її ухвалив Кабінет з пропозиції Н. Я. Фридьєвої.

²⁾ Див. список бібкорів № 1, доданий до брошури.

що зібрали 50 протоколів голосних читань та 57 топографічних карток. ¹⁾

На другому році роботи Кабінет перейшов від „фотографування“ загального стану читачівства до вивчення окремих читачівських груп: жіноцтва — по бібліотеках міського типу, селянства — по районних сільських бібліотеках та студентства по бібліотеках вищих шкіл.

Метода вивчення була та ж сама (дослівний запис попиту), тому що це давало змогу робити порівняння поміж „фотографією“ загального стану читачівства та окремих частин.

У наслідок цього вивчення зібрано:

Записів попиту жіноцтва—	3000
” ” селянства—	2800
” ” <u>студентства—</u>	<u>3700</u>
Разом. . .	9500

Крім того, поміж читачів жінок зібрано 1000 вілних відгуків на прочитані книжки ²⁾.

Підсумовуючи цей двохрічний досвід ми констатуємо, що:

1) кількість матеріялів,^{*} порівнюючи з першим роком роботи, зростає;

2) шириться мережа бібліотечних пунктів, що встановлюють звязок з Кабінетом читачівства:

3) до участі в роботі втягуються нові кадри бібкорів:

4) деяка частина бібкорів провадить роботу 2 роки підряд;

5) бібкори сумлінно виконують завдання кабінету й подають цілком задовільний[†] матеріял.

¹⁾ Див. список бібкорів № 2.

²⁾ Теж № 3, 4, 5.

Це все дає підстави вважати, що бібкорство, як форма дослідчої роботи, має під собою певний ґрунт і що питання про утворення бібкорівських кадрів не є проблематичне. Збирання матеріялу під безпосереднім керівництвом кабінету читачівства виправдує себе цілком ¹⁾).

Поруч із цим, безперечно, треба сказати, що в процесі роботи на місцях далеко не все йшло гаразд; траплялось чимало перешкод об'єктивного характеру, що гальмували роботу бібкорів.

Наприклад, по сільських бібліотеках бібробітники перевантажені роботою в численних громадських організаціях, що частенько відриває їх від основної роботи. Бібробота на селі має специфічний сезонний характер, провадиться взимку й занепадає з наступом весняних робіт. Матеріяльні умови зовсім незадовільні, приміщення непристосовані для роботи, і останнє, й найважливіше, надто мінливий склад бібробітників, що не засиджуються на своїх місцях.

По міських бібліотеках головні перешкоди це велика робоча норма бібробітника та надто малі штати.

Чимале значення має також брак точних адрес та затримка листів на пошті.

Але, не дивлячись на ці великі й малі труднощі, більша частина бібкорів охоче виконує свій добровільний обов'язок та дає гарний матеріял.

Що до цього треба особливо відзначити дуже уважне й ділове ставлення до справи з боку сільських бібкорів, що знаходять змогу й бажан-

¹⁾ Опрацьовані матеріяли дослідів вміщено в збірниках праць Кабінету читачівства: в 1-му томі — підсумки роботи 27-28 р. у II-му — 28-29; 1-й том збірника видає ДВУ.

ня виконувати в найнесприятливіших умовах ¹⁾ роботу над зовсім необов'язковими для них завданнями Кабінету й навіть дають пересічно більшу кількість карток, порівнюючи з бібліотеками інших типів.

В останньому твердженні взято на увагу пересічну кількість щоденного відвідування бібліотек, що дає від 10 й до 25 читачів на сільбібліотеку, та від 60 до 150 на бібліотеку міського типу. Крім того, по сільбібліотеках скрізь тільки один робітник, а по міських є певний штат.

На тлі цих даних цілком ясно, що міські бібліотеки (політосвітні та профспілчанські) мали б дати принаймні удвічі більше матеріалів за сільські.

Зацікавленість бібкорів дослідною роботою виявляється не тільки в подачі матеріалу, а й в листуванні з приводу роботи. Це листування, що його зібрав Кабінет є теж цінний і цікавий матеріал, що дає тло для висновків. Тому Кабінет приділяє чималу увагу листуванню й провадить його майже завжди індивідуальним порядком (з кожним бібкором зокрема).

В складі бібкорів є низка товаришів, що не обмежують своєї роботи сумлінним виконанням інструкцій кабінету. Вони подають свої міркування й зауваження з приводу методів, спрямовання та мети роботи. Вони цікавляться тим, як проходить дослідження по інших бібліотеках та яка роль бібкора в загальній роботі Кабінету.

¹⁾ „Працюю в холодному помешканні, іноді буває так що й чорнило замерзає“ [з листа бібліотекарки].

Приблизний перелік громадських навантажень райбібліотекаря: член сільради, КНС, правління кооперативу, правл. Сельбуду, тощо

Ця брошура має за одне з своїх завдань відповісти на останнє запитання. Підсумки бібкорівської практики за два роки це найкраща ілюстрація того, яке місце займає кожен окремий бібкор в загальній роботі.

Кожен бібкор є складова частина того великого „апарату“ (в широкому розумінні), якого потребує Кабінет для здійснення своїх завдань.

Оті скромні й не дуже складні десятки записів - спостережень, що їх провадить кожен бібкор протягом кількох днів на рік, дають в цілому доволі солідну цифру в кілька тисяч записів. Вони складають ті великі числа, оперуючи якими можна вести поглиблену дослідницьку роботу.

Завдяки бібкорству робота Кабінету великою мірою позбавлена суто-кабінетного характеру. Весь час поруч з лабораторною внутрішньою роботою Каб-ту відбувається перевірка на практиці всіх тих методів, що їх застосовує кабінет в своїй роботі.

Підтримуючи щільний звязок з бібкорами, Кабінет не відривається від живого практичного досвіду і плянує свої завдання, виходячи з тих реальних можливостей, що зумовлюють роботу бібліотек різних типів з різним читачівським складом, тощо.

А тому й надалі для Кабінету дуже важить спиратися на практику місць, невпинно поширюючи мережу бібкорів.

На цьому шляху перед Кабінетом постає питання методики: як використовувати практику місць, щоб не захлинутися в морі чисельних і найрізноманітніших форм бібліотечної роботи з книгою й читачем.

На ґрунті двохрічного досвіду вже досить ясно визначається певний методичний підхід до цієї справи, а саме:

Щоб уникнути безсистемности та розпорошености в роботі з бібкорами, треба ввести її в тверді рамиці.

Збирати матеріали з бібліотечної практики без певного попереднього пляну, без певного цільового настановлення зовсім недоцільно, бо це дало б величезну кількість матеріалів цілком непридатних для опрацювання.

Кабінет групує бібкорів за типами бібліотек, досліджує окремі питання за певним пляном та збирає матеріали тільки в межах певного завдання.

Це дає змогу організовувати досліді в більш-менш однакових умовах, об'єднувати й порівнювати між собою матеріали вивчення однорідних або близьких між собою читачівських груп.

Тому роботу кожного окремого бібкора оперділює те завдання, що його доручає Кабінет групі, до якої належить цей бібкор. В зв'язку з цим робота бібкора не може бути безперервною. Вона полягає в виконанні окремого завдання й з закінченням його тимчасово припиняється.

Науково-дослідчий характер роботи Кабінету вимагає певної перерви поміж переведенням окремих дослідів для того, щоб підсумувати й вивчити зібраний матеріал з тим, щоб на підставі зроблених висновків послідовно переходити до інших ступнів дослідження, що впливають з загального пляну роботи Кабінету.

З цього погляду за найкращий бібкорівський матеріал треба вважати той, що найбільш відповідає всім вимогам, які зазначено в інструкціях Кабінету. Деякі бібліотекарі з власної ініціативи звертаються до Кабінету з тим, щоб встановити по-

стійний зв'язок в роботі. Їхні листи свідчать про те, що вони сподіваються від Кабінету керівництва та порад в практичній роботі, що вони вбачають в Кабінеті щось подібне до постійної консультації в бібліотечних справах.

Для того, щоб чіткіше підкреслити різницю між функціями Політосвіти та Культвідділу ВУРПС, що здійснюють керівництво практичною роботою бібліотек масового користування й функціями Кабінету, як частини науково-дослідчої установи, ми подаємо схему роботи Кабінету.

На першому ступні роботи Кабінет організує збирання матеріалів, що мають стати йому за базу для 2-го ступня—науково-дослідчої роботи.

З цієї метою Кабінет гуртує навколо себе практичних робітників книжки, керуючи їхньою роботою тільки в галузі дослідження читача й книги і то в межах певних завдань.

2-й ступень це є лябораторна робота Каб-ту на ґрунті зібраного матеріалу з бібліотечної практики й опрацювання окремих питань читачівства не зв'язаних з цим матеріалом.

І третій найвищий ступінь це є закінчення певного річного пляну—робота видавнича. Кабінет має щороку друкувати підсумки своєї роботи в щорічниках „Праці Кабінету читачівства“.

Уділяючи поважне місце роботі з бібкорами, Кабінет цим здійснює одне з своїх основних завдань, про яке ми вже згадували вище: об'єднати навколо його роботи громадську думку, організувати навколо нього практичних діячів в справі роботи з книжкою, надати роботі Кабінету широкий масовий характер, щоби мати можливість застосувати в своїй роботі закон великих чисел.

Постанови IV Всеукраїнського з'їзду профспілок зміцнюють ґрунт, на якому збудовано роботу

Кабінету, бо вони чітко формулюють і висувають на чільне місце категоричну вимогу співробітництва наукових закладів з масовим культурним активом.

У § 13 резолюції на доповідь про культурну революцію й завдання профспілок у галузі культуроти з'їзд вимагає: „Н.К.О. і належні йому наукові та учбові заклади мусять обслуговувати потреби профспілкової культуроти. Приміром, державні книгознавчі та бібліографічні інституції мусять обслуговувати бібліографічну роботу спілок і, в свою чергу, працювати під їх контролем...“ і т. д.

У § 14 з'їзд звертається до всіх культурних організацій та всіх справжніх діячів культури—літератури, театрів, музики, знання—з палким закликом: ідіть співробітничати з нами в нашій культурній роботі“.

Організація бібкорівської мережі навколо науково-дослідчої роботи Кабінету є конкретний вираз цього співробітництва діячів теорії й практики, якого вимагають постанови з'їзду.

Безперечно, в процесі розвитку роботи Кабінету форми співробітництва будуть змінитися та поглиблюватися в зв'язку з черговими змінами цілевих настановлень.

Темп переходу до поглиблених форм роботи: методичного керівництва, постійної широкої консультації в бібліотечній справі, звичайно, має бути досить повільний, бо цей перехід вимагає ґрунтовної підготовчої роботи—нагромадження та вивчення фактичного матеріалу.

Бібкорство є та форма співробітництва, яка найбільш відповідає цій стадії підготовчої роботи, як великий та гнучкий апарат, що охоплює й відбиває найрізноманітніші типи бібліотек, форми,

характер, обставини й умови їхньої роботи, словом, дає потрібний фактичний матеріал¹⁾.

Але потрібно, ще поширити й зміцнити цей великий апарат, бо кількість дослідницьких пунктів просто пропорційна кількості матеріалів та темпові роботи.

Потрібно, щоб всі практичні робітники бібліотек усвідомили те, що перехід в роботі Кабінету від обмеженого вузькими рямцями завдань інструкування до постійної практичної допомоги бібробітникам в усіх галузях їхньої роботи стоїть в щільному зв'язку з тим, оскільки активна їхня участь в роботі Кабінету.

Збудувати науково обгрунтовані підвалини науки про книжку й читача можливо тільки тоді, коли ця робота провадитиметься не відірвано від загального соціально-історичного процесу, а, навпаки, на кожному кроці зв'язуватиметься з цілком конкретним соціальним оточенням і перевірятиметься практично.

Ця спільна мета ставить перед учасниками роботи, в даному разі перед Кабінетом читачівства та його добровільними співробітниками, такі неодмінні вимоги:

- 1) обопільна дружня допомога в роботі: вчасне й уважне керівництво з боку Кабінету та сумлінне виконання інструкцій Кабінету з боку бібкорів;
- 2) обопільна зацікавленість роботою, що дозволяє шукати методів, провадити різноманітні експерименти й виправляти помилки, не гублячи

¹⁾ Цілком зрозуміло, що бібкорство не є вичерпна форма для всіх видів підготовчої роботи кабінету. Вона є найвідповідніша в галузі бібліотечній, по інших галузях можуть бути зовсім інші форми роботи.

загальної перспективи та не лякаючись тимчасових перешкод або невдач.

Перспективи роботи Кабінету остільки широкі, що в цій невеличкій брошурі, яка має одне конкретне завдання—інформувати про пророблену роботу Кабінету старих бібкорів та притягти нових, навіть немає рації довго зупинятися на цьому питанні, що потребує всебічного й ґрунтового освітлення в окремій статті.

Тут досить сказати, що проблема читачівства зараз чим далі більш привертає до себе увагу не тільки бібліотекарів, що мають завдання наблизити книгу до мас, а всіх діячів книги, що її утворюють, поширюють та споживають: книгознавців, істориків і теоретиків літератури, критиків, письменників, видавців, і, нарешті, самих читачів.

І. В. Владиславлів в своїй брошурі „Библиография и социализм“ підносячи питання про потребу розсунути рямці бібліографії, перебудувати її на ґрунті матеріалістичної діалектики, так формулює свою думку: „Що до бібліографічної роботи, то ми ще не досить усвідомили, що проблема книги є по суті проблема читача“.

Проф. Сакулін в своїй книжці „Синтетическое построение литературы“ каже: „Ще більш ніж рецензент, історик літератури має показати для якого класу читачів існують ті або інші письменники, ті або інші твори“.

Д. А. Балака в брошурі „Про класифікацію друків за соціальним призначенням“ називає читача головним чинником, що визначає долю книги.

Можна було б дати ще багато зразків того, як розуміють сучасні діячі книги проблему читачівства, але для нашої мети досить наведених прикладів.

Проблема читачівства займає поважне місце по багатьох ділянках книжкової справи й уявляє з себе той основний стріжень, навколо якого тепер точаться методологічні суперечки, щодо питання перебудови книгознавства під поглядом соціологічним.

Нарешті й сам читач, що за нього весь час іде мова, все рішуче вимагає, щоб йому допомогли орієнтуватися в океані книжкової продукції, підібрати для себе придатну літературу, навчитися критично ставитися до кожної книжки.

Під цим полядом бібкорівська робота над дослідженням читачівських інтересів набуває ще значення підготовки ґрунту для методологічних висновків щодо побудови науки про книгу й читача.

Мета цієї брошури—збудити в широких бібліотечних колах інтерес до окремого питання книгознавства.—проблеми книги й читача--та притягти нові кадри добровільних співробітників для участі в роботі над розв'язанням цієї проблеми.

Кількість та склад бібкорівських пунктів, що приєднаються в наслідок цього заклику до бібкорівської мережі Кабінету, безперечно вплинуть на добір цілевих настановлень та завдань в плані Кабінету на поточний рік, а тому Кабінет визнає за доцільне перевести попереднє ознайомлення з майбутніми співробітниками в організований спосіб, а саме: додаючи до цієї брошури вкладний аркуш зі схемою топографічної картки бібкорівського пункту, Кабінет звертається до всіх бібліотечних робітників, що побажають взяти участь в його роботі, з проханням, замість листа або листівки про згоду працювати за завданнями Кабінету, надіслати до Кабінету читачівства цей вкладний аркуш з відповідями на всі запитання топографічної картки.

Це усуне потребу додаткового листування з приводу того, які самі завдання більш відповідають можливостям того чи іншого бібкора й відразу поставить роботу на цілком реальний ґрунт.

Адреса Кабінету: Київ, Пушкінська 8, прим. 8, Інститут Книгознавства.

Список № 1

Міські бібкори, що провадили запис попиту 1927/28 року.

Б-ки політосвітні.

Віхдерман, В. М.	Проскурів, центр. біб-ка ім. Дзержинського.
Ємець, Е.	Охтирка, райбібліотека.
Каток	Глухів, окр. бібліотека.
Комаров, Б. М.	Одеса, Укр. Держ. біб-ка.
Кочергіна, Г.	Херсон, 2-й від. центр. держ. біб-ки.
Курносова, Д. М.	Старобільське, центр. окр. біб-ка.
М'ятович, Я. П.	Слов'янське, міська біб-ка.
Оландер	Ніжень, окр. біб-ка.
Погоріловський	Вінниця, г-луб 1-го Травня.
Полонський, Т.	Дніпропетровське, райбіб-ка ім. Воровського.
Свірідова, О. Г.	Павлоград, райбібліотека.
Сенченко, Е.	Бердянське, центр. біб-ка.
Трохимець	Прилуки, окр. біб-ка.
Шейнфінкель, В.	Херсон, центр. держ. біб-ка.

Б-ни профспілчанські.

Ансерова, Г. Т.	Жовта-Річка, копальня ім. Шварца.
Андибор	Ромен, клуб Р.Т.С.
Аршавська	Лозова, міжспіч. клуб.
Віданова, Е. П.	Луганське, біб-ка металістів.
Воліченко, К. О.	Згурівка, біб-ка цукроварні.
Ільштейн, Г. Л.	Синельниково, міжспіччанський клуб ім. Лозовського.
Косая, С.	Миколаїв, біб-ка клубу Харчосмак.

Крюкова, В. В.
Лелько, І.
Логвінський

Онщенко
Панєратів, Е. С.
Сірик, М.
Соловійова
Швець, Н.
—
—

Маріупіль, клуб РТС.
Парафіївка, біб-ка цукроварні.
Василівків, міжспілчан. клуб ім. Лек-
керта.

Чорнуха, райком Робос.
Шепетівка, біб-ка цукроварні.
Полтава, біб-ка спілки Зв'язку.
Житомир, клуб РТС.
Дніпропетровське, залізничне депо,
Нікопіль, залізн. клуб ім. Леніна.
Луганське, текстильна фабрика ім. Во-
рошилова.

Б-ки Вишівські.

Білостоцька
Браверман
Гендлер, Л.
Гладкий, П.
Густякова, О.
Гутковська, В.
Зварякін, О. М.

Івотес, С.
Карпінський, М. П.
Клоків, Б. Ю.
Полізова, А.
Степурська, О. В.
Саноцька, Е.

Херсон, ІНО.
Вінниця, Євпедтехнікум.
Ржищів, Педтехнікум.
Козин, Маслівський технікум.
Охтирка, Педтехнікум.
Ерастівка, Агротехнікум.
Кам'янець — Подільськ. Сільськ. Госп.
Інститут.

Кремінчук, Педтехнікум.
Сміла, Цукротехнікум.
Куп'янське, Педтехнікум.
Павлоград, Педтехнікум.
Вовча, Педтехнікум.
Маріінка, Педтехнікум.

Список № 2

Сільські бібкори 1927/28 р., що надіслали протоколи
голосних читань і топографічні картки.

Артеменко, В.
Босий, Т. Л.
Бурковська, М. Г.
Гордієнко, З. М.
Дубина, О. М.
Козлов
Кудененко, Д. К.
Лебеденко, С. Д.

Тарасівка, Шевч. окр. Хата чит.
Купин, Кам'янець. окр. Райсельбуд.
Хмільове, Зінов'їв. окр. Р.С.В.
Старий Коврай
Погреби, Кремінч. окр. Райсельбуд
Зміїв. Харк. округи Райбібліот.
Миронівка, Владисл. мл.
Горностаївка Херс. окр. Райбібліот.

Ліницький	Старий Салтів, Харк. ок.	"
Масина, І. І.	Кривносівка, Зін. окр.	Сельбуд.
Мощенко,	Софіївка, Зінов'їв. окр.	"
Некрашевич, О. П.	Червоні Яри, Білод. окр.	"
Одинець, П.	Юр'ївка, Черніг. окр.	Хата чит.
Палюх	Семенівка, Кременч. окр.	Райсельбуд
Пісковий, К. С.	Сіробаби, Сумськ. окр.	Хата чит.
Рекша, В. В.	Іллінка, Одеськ. окр.	"
Хархотіна, О. С.	Паричанка, Дніпр. окр.	Райбібліот.
Чепурко, Л. І.	Рошаківка, Зінов'їв. окр.	Сельбуд
Шандра, В. С.	Щацана,	"
Шарга	Очаків, Миколаїв. окр.	Райсельбуд
Шевченко, А. В.	Кривець, Уманськ. окр.	"
Ярмак, М. Г.	Нетяжин, Прилуц. окр.	Хата чит.

Сільбібкори, що надіслали саму топографічну картку

Безземельний, Ш. В.	Друга Брусова, Крем. окр.	Сельбуд
Брадлавська, О. О.	Горби, Кременч. окр.	"
Василькова, О. М.	Перецепино, Дніпр. окр.	Райбібліот.
Гавриш, К. М.	Андріївка, Ізюмськ. окр.	Райсельбуд
Гончаренко, М. К.	Покровське, Харк. окр.	Сельбуд
Гуща, О. Т.	Бровари, Київськ. окр.	"
Дорошевич, І. М.	Ветхалівка, Ромен. окр.	"
Запривода, М. Я.	Ново-Миколаїв, Запор. о.	Райбібліот.
Зінгер, С.	Хащовате, Першом. окр.	Райсельбуд
Кириленко, О. Л.	Вілозірка, Мелітоп. окр.	Райбібліот.
Клименко, Ф. П.	Шелестово, Харків, окр.	Сельбуд
Клименко, С. І.	Копівате, Шевчен. окр.	"
Корнієнко, В. Й.	Барвінково, Ізюм. окр.	"
Косяченко, А. Ф.	Лазірки, Луганськ. окр.	Сельбуд
Крпак, Я.	Чумаки, Запоріж. окр.	"
Левицька	Зельці, Одеської окр.	Райбібліот.
Мандрива, П. П.	Розбишівка, Ромен. окр.	Сельбуд
Москаленко, А.	Мошурів, Уманськ. окр.	"
Народа, І. Л.	Комишно, Луганськ. окр.	"
Неподвижний, Ф. І.	Глинськ-Цибул. Крем. ок.	Райсельбуд
Петренко, Н. І.	Вільй Колод. Харк. окр.	Райбібліот.
Петровицька, О.	Молочанське, Меліт. окр.	"
Попова, І.	Рівеньки, Луганськ. окр.	"
Руденко, О. П.	Довгалівка, Кривор. окр.	Сельбуд
Сакун, П. П.	В'язівок, Шевченк. окр.	"
Свиногризенко	Княжа, Уманської окр.	"
Святненко	Обухів, Київської окр.	Райсельбуд
Сивець, В. О.	Ватурино, Конотоп. окр.	Райбібліот.

Старців, Л. М.
Сторчак, М.
Усенко, О.
Філіпчук
Харченко
Шлюсавер
Яцун, С.

Осинове, Старобільськ. о. Райсельбуд
с. Квітки, Шевченк. окр. "
Ряшки Придлуцьк. окр. Сельбуд
Веркащина, Зінов'їв. окр. Хата чит.
Нечаївка, Зінов'їв. окр. Сельбуд
Вахнівка, Вінницьк. окр. Райсельбуд
Фрунзівськ. сел. Крем. ок. "

Список № 3

Міські бібкори 1928/29 р., що збирали попит жінок—
читачок та відгуки на книжки.

а) Політосвітні б-ки.

Аврах	м. Запоріжжя. Центр. окр. бібліотека.
Григорович	Остер на Чернігівщині райбібліотека.
Гриненко, Н.	Хорол на Лубенщині, райбібліотека.
Егудас, Л.	Короп, Конотопської окр.
Карський-Тяшкевич, А. А.	Житомир, центр. окр. бібліотека.
Луг'яненко	Миколаїв, центр. окр. "
Любарський	Зінов'ївське " " "
М'ятович, Я. П.	Слов'янське на Артемовщ., міська біб- ліотека ім. Т. Шевченка.
Перепелиця, А.	Кахівка на Херсонщині, райбібліотека.
Полонський, П.	Дніпропетровське, райбібліот. ім. Во- ровського.
Попович, Т.	Одеса, 1-ша міська бібл. ім. Ів Франка.
Семенов, М. М.	Херсон, центр. держ. бібліотека.
Спесівцева А.,	Старобільське, центр. окр. бібліотека.

б) Профспілчанські б-ки.

Аршавська, Ф. В.	Лозова на Харківщині, бібліотека між- спілчанського клубу.
Віданова, Е. П.	Луганське, бібл. спілка металістів.
Воліченко, К. О.	Згурівка, бібліотека цукроварні.
Казначей М.	Радомишль, Волинськ. окр. Об'єдна- ний райклуб.

Список № 4-й.

Сільські бібкори 1928/29 р., що провадили запис по-
питу селянства.

Басіна, Р.	Ногайськ, Мелітоп. округи.
Биків, С. Г.	В. Бучки, Полт. округи.
Богданова, Т. І.	Тальне, Уманщина.
Вайсман, К.	Кумарка, Першомайської округи.
Василькова, Е. М.	Перещенино, Дніпропетр. округи.
Винниченко, А.	Юр'івка—Павлоградська, Дніпроп. окр.
Воробйова, А. Г.	с. Терпіння, Мелітоп. окр. (рос. район).
Голубова, Н.	Вел. Олександрівка, Херсонщина.
Гризунів, В.	Варварівка, Микол. округи.
Гриненко, Н.	Хорол, Лубенщина.
Гутерман, М.	Н. Троїцьке, Мелітоп. округи.
Дятловицький, С.	Нова Водолага, Харк. округи.
Замалина, В. С.	Дмитрівка, Конотопськ. округи.
Зінченко, Л. Л.	Березань, Київської округи.
Кочубей, Г. В.	Підвисоке, Уманщина.
—	2-й Жовт. район, Куп'янськ. округи,
Левицька, Л. П.	с. Верблюжка, Зінов'їв, округи.
Левкович, М.	Гуляй—Поле, Запоріа. округи.
Ліницький	Ст. Салтів, Харк. округи.
Матяшевич	Переяслав, райбібліотека.
Мацюк (Івницький)	Недригайлів, Ромен. округи.
Меленевський	Радомишль, Волинськ. округи.
Мілютин, М.	Іванівка, Мелітоп. округи.
Манастирський, Б.	м. Орнини, Кам'янец. округи.
Миколаїв, А.	Липова Долина, Роменськ. округи.
Остапенко, О. А.	Н. Сірогози, Мелітоп. округи.
—	Путивель, Глухівськ. округи.
Ринзін, В. Г.	Сінне, Харків. округи.
Орлик, П. А., Романов, П. О.	Сквира, Білоцерк. округи.
Слущкер, Р. М.	Верезнеговате, Херсонщина.
Сухідько, М. З.	Верезівка, Ромен. округи.
Токар, С. О.	Диканька, Полтавськ. округи.
Усиченко, П. Й.	Кагарлик, Київськ. округи.
Харчотіна, О. С.	Царичанка, Дніпропетр. округи.
Холодів, П. С.	Вел. Половецьке, Білоцерк. округи.
Шампанович, Л.	Кам'янка, А. М. С. Р. Р.
Шафаренко, Ф. М.	Довга Пристань, Першом. округи.
Шебальнець, Л.	Чаплинка, Херсон. округи.
Широкій, П.	Володимерівка, Микол. округи.
Шмакова, П.	Янівка, Одеської округи.
Чорна, М. Я.	Н. Миколаївка, Запоріа. округи.

Список № 5-й

Кореспонденти Вишівських бібліотек, що провадили запис попиту 1928/29 року.

Вілостоцька, К.	Херсон, ІНО.
Гельфанд	Київ, Медінститут.
Гендлер, П.	Ржищів, Педтехнікум.
Горев	Полтава, Землевпорядч. Технікум.
Гутковська, В.	Ерастівка, Сільськ. Господ. Технікум.
Карпінський, М. П.	Сміла, Пукротехнікум.
Клоків, В. Ю.	Куп'янське, Педтехнікум.
Корольова, Р.	Харків, Вечірн. Робфак ім. Котлова.
Савельєва, А.	Харків, Геодес. та землеустр. Інститут.
Сафронєєв	Київ, Політехнічний Інститут.
Стааль, Г. Ф.	Одеса, Вечірн. Роб. Технікум.
Стенурська, О.	Вовчан, Педтехнікум
Ткаченко, І.	Ново-Московське, Педтехнікум.
Файнштейн, Л. Л.	Київ, Музично-драм. Інст. ім. Лисенка.
Фонарьов Б. М.	Одеса, Медінститут,
Чумаков, Г.	Гадяч, Педтехнікум.
Шпашман.	Дніпропетровське, Педтехнікум, ім. Петровського.
Янко-Триницька	Київ, Електротехнікум ім. Леніна.
— —	Харків, Вечірн. Технікум Нар. Госп.
— —	Одеса, Вечірн. Роб. Технік. ім. Старостіна.
— —	Могилів-Подільський, Педтехнікум.

№ 2-00

Безплатно.

A 590873

Handwritten scribbles and marks on the right side of the page.

Handwritten marks and scribbles at the bottom right of the page.